

gelijkvloers, zit volgens mij de eregast. Hij wordt echt onmiddellijk op zijn wenken bediend, heeft de meeste en mooiste meisjes bij zich zitten en hij heeft echt zo'n blik over zich van "ik ben de man". Vreemd genoeg is hij niet een van de standaard oude, dikke vetzakken, maar een nog vrij jong iemand, tot in de puntjes verzorgd, duur pak en een dikke vetkuif. Hij hángt half onderuitgezakt op de bank met onder elke arm een meisje. Ik heb hem blijkbaar staan aankijken, want plots wenkt hij mij. Wanneer ik korterbij kom, laat hij beide meisjes aan weerszijden van hem los en gaat rechtop zitten op de bank. Ik vraag hem wat ik voor hem kan doen. Hij kijkt mij aan door halftoegeknepen ogen. Plots veert hij recht en grijpt mij om mijn middel om mij vervolgens op zijn schoot te trekken! Shit, ik kan mijn vecht skills hier niet boven halen, dan zou ik mezelf keihard verraden. Dus geef ik een gil en probeer te doen wat normale meisjes doen en stribbel gewoon een beetje tegen om duidelijk te maken dat ik hier niet mee opgezet ben. Voor ik goed en wel doorheb wat er gebeurt, neemt een paar sterke armen mij onder mijn oksels vast en plant mij terug op mijn voeten, ver uit de buurt van deze creep. Damian! Hij gaat tussen mij en eregast in staan, maar deze laatste laat dat niet zomaar gebeuren. Hij springt op en probeert Damian een stevige vuistslag in zijn gezicht te geven. Met de nadruk op "probeert". Damian vangt zijn vuist gewoonweg op, draait zijn arm vervolgens achter zijn rug en omhoog, een pijnlijke greep, dat weet ik maar al te goed, want die ken ik als mijn broekzak. De gast begint vervloekingen te schreeuwen naar Damian en naar mij, dat ik een hoer ben en dat hij mij nog wel "pakt". Vieze, vuile,.... Uurgh, ik schud mij ervan. De rest van de gasten is gestopt met praten, drinken, dansen, whatever ze aan het doen waren en kijken wat de commotie is. Wanneer Damian de eregast naar buiten begeleidt, en niet op een zachte manier, blijkt het feestje plots voorbij te zijn. Eregast weg, feestje weg blijkbaar.

Sandy komt op mij toegelopen en vraagt bezorgd: 'Ça va, Naomi? Dit is dus wat ik bedoelde met "het kan er lichtelijk anders aan toegaan op privé feestjes", al heb ik dit nog niet vaak meegemaakt, dat Damian tussenbeide moet komen. Maar dat is wel wat hij doet, hij zorgt voor het personeel en zal altijd voor ons opkomen.'

Als Damian terug binnenkomt zonder creepy gast, komt hij meteen naar mij toe. Hij legt weer zijn hand op mijn blote rug, dus begin ik mij af te vragen wie hier nu de creep is, maar dan zegt hij zacht: 'Gaaf het? Ga anders maar naar huis, neem de rest van de dag vrijaf. We zien je donderdag wel weer.'

'Dank je,' zeg ik, hem terloops in zijn ogen kijkend. Ik loop naar achter waar ik

me terug omkleed, dat belachelijke kleedje gooi ik in een hoek, en ik fris mij op om alles even wat te laten bezinken. Als ik er klaar voor ben, loop ik door de bar naar de voordeur. Ik wenk nog even achterom naar Sandy en zie in mijn ooghoek dat Damian mij weer helemaal in de gaten houdt. Hij kijkt mij zeer indringend aan, zo erg dat ik er de kriebels van krijg. Ik draai me snel terug om en loop de deur uit, de buitenlucht in, op weg naar mijn eigen coconnetje van een loft.

Na dit voorval herneemt het normale barleven weer. Ik kom op tijd, ik ren me rot, ik ga op tijd. Sandy is haar vrolijke zelf en Damian doet zijn naam als vrouwenversierder eer aan door elke dag met andere meisjes aan te komen zetten. Sandy had gelijk: ze vallen allemaal als een blok voor zijn charmes. Toch klopt er iets niet. Geen enkele van de meisjes komt meer dan één keer naar de bar. Ik zie ze éénmaal en daarna niet meer. Waar hij ze oppikt, geen idee. En waarom ze daarna nooit meer terugkomen, daar heb ik enkel het gissen naar, maar ik vermoed dat profiteur/vrouwenverslinder Damian daar wel iets mee te maken heeft.

Ons onderlinge contact blijft gelukkig beperkt tot een 'goeiedag' of een 'Hey Naomi, alles goed met jou?' Van de ene kant jammer, want zo kan ik geen informatie lospeuteren, maar van de andere kant gelukkig, want ik weet mij geen houding aan te nemen wanneer hij in de buurt is. En het ergste is dat hij volgens mij doorheeft welk effect hij op mij heeft. Regelmatig legt hij heel nonchalant een hand op mijn onderrug wanneer hij mij passeert of naast mij komt staan aan de bar. Gegarandeerd gaat dan mijn hartslag omhoog en krijg ik een kleur...

Het valt ook Sandy op dat Damian, van op een afstandje weliswaar, mij constant in de gaten heeft. De speelse knipoogjes, de slinkse blikken naar mij, terwijl hij met andere meisjes praat, ze ziet het allemaal. Ik probeer er niet al teveel aandacht aan te besteden en mij gewoon te focussen op mijn job. Enfin, mijn twee jobs tegelijkertijd.

Op een ochtend zit ik met een karamel latte wat verveeld naar het regionale nieuws te staren. Plots verslik ik mij in mijn latte, als ik op TV een oproep zie over twee vermiste meisjes van hier in de buurt. Ik weet zeker dat ik die twee meisjes gezien heb... in de bar... elk in een arm van Damian... Ik spoel de oproep terug, zet het volume wat hoger en bekijk de oproep met volle aandacht: laatst gezien samen, afgelopen weekend, daarna alle spoor bijster. Twee meisjes van Oost-Europese

origine, mooi, slank, het type dat in de bar rondhangt. Ik krijg een rilling over mijn rug... Zou het? Ik doe mijn laptop open en begin te zoeken naar vermiste personen in de buurt van Antwerpen. Dat geeft geen ophelderend resultaat, dus breid ik mijn zoektocht verder uit en na een uur of wat heb ik wat ik zocht: meerdere vermiste meisjes die ik allemaal gezien heb in de bar bij Damian – lang leve mijn fotografisch geheugen – en ik besef dat ik hier iets op het spoor ben...

Onmiddellijk schiet ik in actie: alle kanalen waar ik verplicht ben te rapporteren, gebruik ik. Mail naar de Generaal, rapport schrijven en inzenden, ik bel zelfs naar Het Instituut, ik ben ineens in full drive. Alles geef ik door, foto's, websites, link naar het nieuwsbericht en het feit dat Damian elke dag in Bar X terug te vinden is. Het duurt echter tot namiddag, wat een eeuwigheid lijkt, eer ik een mailtje terugkrijg:

Beste cadet Naomi,

Gezien de recente gebeurtenissen lijkt het ons aangeraden dat je verdergaat met je schaduwopdracht. Immers, je bevindingen steunen op geen enkel bewijs. Zorg voor dit bewijs en wij zullen verdere stappen ondernemen.

Onthoud ook dat je opdracht was om Mr. X te schaduwen en niet zijn rechterhand.

WTF! Ze gaan nú meteen dus nog niks doen en ik moet gewoon terug naar het hol van de leeuw, doen alsof ik van niks weet... Ik kan niemand in vertrouwen nemen, ook Sandy niet, dus sta ik er helemaal alleen voor. Ik besef dat ik met hard bewijs ga moeten komen, vooraleer ook maar iemand mij gelooft. Mijn brein werkt op volle kracht, maar eigenlijk is de oplossing heel simpel: ik moet zien foto's te maken van de bewuste meisjes en ze dan een paar dagen later opzoeken bij vermiste personen. Zo kan ik de link leggen. Ja, mijn doel staat vast, mijn besluit ook: ik lap die Damian erbij! Wat ik nu nodig heb, is spionage apparatuur. Een klein cameraatje ergens op mijn kleding, of in mijn haar ofzo, dat ik dan van op afstand kan bedienen. En ik weet juist de persoon die mij daarmee kan helpen: mijn klasgenoot Karsten, een techneut van de bovenste plank, maar dat is nu precies wat ik nodig heb. Hij heeft mij eens ooit zijn telefoonnummer gegeven toen we voor een opdracht voor school moesten samenwerken om een andere groep leerlingen te omsingelen. De hulpmiddelen die hij toen bij had, waren van een bewonderenswaardige kwaliteit. Dus ik treuzel niet langer meer en bel hem op. Als hij opneemt, zegt hij heel